

NÁVŠTĚVA

Čeká venku. Je zatím příliš studené ráno, aby
vtančil valčíkově pokosený triádou vonících dob, je
příliš studené ráno a dům zaplněný tak studenými
bytostmi, že nepřipadá v úvahu žádné hop, toliko
snad rekviem.

Čeká venku. Slunce už jehlami šije, a které sám
neposnídá, těmi smýká o omítku, aby řádně
naostřené tu všechno, všecičko rozpíchaly
požehnaným morfiem.

Až tu vrzne krov, tam džbán pukne na kůlu plotu.

Čeká venku, jestli se na prahu domu zjeví tací,
u nichž by se krve nedořezal, a natahuje ruce
s jakousi grafickou kartou plnou krás života,
pověřený vrazit ji do jejich stínů, kamkoli, kde sálá
mrazivá opuštěnost prázdného slotu.

Čeká venku, lidé jsou uvnitř. Uvnitř v příbytcích,
uvnitř na ulicích, uvnitř, přestože na oběžných
drahách, kam vynesl je zážeh kerosinu.